

เมื่อเอมอมรกลับจากมหาวิทยาลัยในวันรุ่งขึ้น รถยนต์หลายคันจอดเรียงรายกันจากลานเทอเรชยาวไปตามถนนคอนกรีตที่ลาดออกไปสู่ประตูใหญ่ ชายหญิงเดินกันขวักไขว่ เธอเดาได้ในทันทีว่า อารยะพี่ชายคนโตของเธอจะมีงานสังสรรค์กับบรรดาผองเพื่อนของเขาอีกตามเคย

อารยะเพิ่งจะเรียนจบมหาวิทยาลัย และทำงานกับธนาคารพาณิชย์ที่มั่นคงแห่งหนึ่งตามการฝากของมารดา เขาไม่ใช่คนเก่ง ไม่ขยัน และไม่มีความรับผิดชอบมากนัก เขาใช้เงินเดือนที่ได้รับทั้งหมดภายในสัปดาห์แรกของเดือน และหลังจากนั้นก็แบมือขอเอาจากมารดา

แม้จะรู้สึกไม่ค่อยพอใจ เธอก็ยังทักเพื่อนของอารยะอย่างเป็นทางการเป็นมิตร

“เพิ่งกลับจากมหาวิทยาลัยหรือเอม มารดอะไรหรือ”

พิพัฒน์เป็นเพื่อนอีกคนหนึ่งของพี่ชายซึ่งเธอไม่ชื่นชมเลย ลักษณะสำรวย ช่างเล่นของเขา อาจจะเป็นที่น่าเอ็นดูสำหรับผู้หญิงอื่น แต่เอมอมรกลับรู้สึกไม่พึงใจ โดยที่รู้จักสนิทสนมกันมาเป็นเวลานาน เอมอมรรู้ดีว่าเขาเป็นเพื่อนคู่หูซึ่งผลัดกันกับอารยะ ดึงกันไปลากกันมา เวียนว่ายอยู่ในชีวิตสำมะเลเทเมาและฟุ่มเฟือยฟุ้งเฟ้อที่ไม่มีแก่นสารสาระใดๆ

“เพื่อนมาส่งคะ” เธอตอบ

“เพื่อนผู้หญิงหรือผู้ชาย เพื่อนจริงๆ หรือว่าบอยเฟรนด์”

“เพื่อนจริงๆ ค่ะ”

“นั่นสินะ ก็มีคู่หมั้นอยู่แล้วทุกคน จะมีบอยเฟรนด์ได้ยังไง”

อารยะเดินผ่านมา ในมือทั้งสองถือขวดสุราต่างประเทศราคาแพง ซึ่งคุณอรอนงค์ซื้อเก็บไว้เสมอ ‘เอาไว้รับแขก’ เธอว่า แต่ปรากฏว่ามักจะเป็นแขกของลูกชายที่ได้เปิดขวดและกินกันหมดไปก่อน เธอบ่นแต่ไม่ได้โกรธเคือง แล้วก็จัดแจงซื้อหามาเก็บไว้อีกเป็นประจำไม่ได้ขาด

‘ช่างมัน ให้มันกินกันที่นี้ดีกว่าให้ไปกินกันที่อื่น เหล้าแบบนี้ถ้าเปิดตามคลับตามบาร์ละก็ เปลืองอีกไม่รู้กี่เท่าตัว’ นั่นคือเหตุผล

อารยะพูดว่า “เอม ช่วยดูของกินให้หน่อยซี พวกเราซื้อติดมือกันเข้ามาได้นิดหน่อยเท่านั้นเอง ยังไงก็ไม่พออยู่แล้วละ”

เอมอมรตอบอย่างเบื่อหน่าย

“เอมจะต้องดูหนังสือนะพี่อา นี่ ใกล้จะสอบแล้ว”

“แหม ช่วยหน่อยนะ ไม่เสียเวลาสักเท่าไรหรอก ยายอะก็ยังไม่กลับ เรียนหนังสืออะไรก็ไม่ว่า กลับบ้านค่าๆ มีดๆ ทุกวัน”

“เฮ้ย อย่าไปว่าน้องเลย สมัยมึงเรียนเคยกลับบ้านแต่วันหรือวะ”

“มันไม่เหมือนกันโว้ย เราเป็นผู้ชาย อะมันเป็นผู้หญิง”

“สมัยนี้ไม่ถือกันแล้วผู้ชายผู้หญิง ถือสิทธิเสมอภาคเสียอย่างจริงไหมจะ น้องเอม”

เอมอมรเสีงเข้าครัวซึ่งแม่ครัวกำลังเตรียมอาหารโดยมีเด็กรับใช้อีกคนหนึ่งคอยช่วยเหลือ เมื่อสอบถามและค้นดูในตู้เก็บอาหารทั้งสดแห้ง เธอก็พบว่าของที่มีอยู่ไม่พอที่จะทำเลี้ยงรับรองผู้คน เธอแจ้งให้พี่ชายรับรู้

“โว้ย แอ่จริง” เขาร้องอย่างขจัดใจ แต่แล้วก็นึกขึ้นได้ “เออ ถ้าอย่างนั้นโทรศัพท์ไปสั่งให้ร้านธัญญาทิพย์เอามาส่งให้ก็ได้ เขามีอะไรอร่อยๆ บ้างนะ” เขาเดินไปยังเครื่องโทรศัพท์ ค้นหาหมายเลขจากสมุดโน้ตที่วางอยู่ใกล้ๆ “เอาย่านพ่อก็แล้วกัน แล้วก็กึ่งอบหม้อดิน..... เป็ดร่อนก็ดีนะ...”

หญิงสาวได้แต่มองพี่ชายอย่างอ่อนใจ นี่ไม่ใช่เกิดขึ้นครั้งแรก เธอนึกถึงใบแจ้งหนี้ค่าอาหารที่จะถูกส่งตามมา มันมากกว่าเงินที่เธอใช้จ่ายได้ทั้งเดือน

เธอจึงเสีงขึ้นไปในห้องของตน แม้จะพยายามรวบรวมสมาธิให้อยู่ที่หนังสือเรียน แต่ก็ไม่สามารถรับรู้เรื่องราวได้อย่างเป็นแก่นสาร เสียงหัวเราะเฮฮาและเสียงเพลงกระท่อนกระถั่น ที่ดังแว่วมา ก่อความรำคาญใจมากเท่าๆ กับความมกตลกลุ่มในความฟุ่มเฟือย ความไม่รู้หนาวู้อ้อนในความขัดสนอับจนของครอบครัวของพี่ชาย

แม้จะรัก แต่เธอก็อดขัดเคืองไม่ได้ มารดาถึงกับขายแหวนหมั้นของเธอไป แต่เขาก็ยังช่วยผลาญเงินทองไม่หยุดหย่อน เมื่อไรหนอทุกคนจะตื่นตัวและรับรู้ถึงหายนะที่อยู่ใกล้ตัว

พอคำจำกัด ก็มีเสีงเคาะประตูเรียกอย่างไม่เกรงอกเกรงใจ

“เอม เอมจำ หลับหรือยังจ๊ะ คนสวย”

เธอรู้ว่าเป็นพิพัฒน์นั่นเอง ความที่รู้จักกันมานาน และเขาเคยมาอนค้ำกับอารยะบ่อยๆ เขาจึงเดินอยู่ในบ้านของเธออย่างไม่เคอะเขิน โดยเฉพาะอย่างยิ่งเมื่อมารดาของพวกเธอไม่อยู่

พิพัฒน์พยายามตีสนิทกับเธอมานานแล้ว และมีความพยายามมากขึ้นหลังจากที่คู่หมั้นของเธอจากไปเรียนไกล เขาถือการหยอกเย้าถึงเนื้อถึงตัวเป็นเรื่องธรรมดา และเอมอมรรักโดนบ่อยๆ เธอพยายามที่จะไม่ถือสา แต่ก็อดรู้สึกตะขิดตะขวงใจไม่ได้

น้ำเสียงเรียกจับเค้าได้ว่าเขาถูกสุราย้อมจนเมาได้ที่แล้ว หญิงสาวปราดไปที่ประตู ลั่นกลอนดังกึก เขาคงจะได้ยิน เพราะส่งเสียงต๋องต๋องเข้ามา

“แหม รีบใส่กลอนเชียวนะ น้องเอมจำ กลัวพี่จะบุกเข้าไปหรือยังใจจะ พี่ยังไม่เม้ารอกหน้า น้องเอมที่รัก... จะมาชวนลงไปคุยกันเท่านั้นเอง น้องอะกลับมาแล้ว คุยอยู่ด้วยกันข้างล่าง....”

“เอมกำลังดูหนังสืออยู่ค่ะ พี่พัฒน์ โกลัจะสอบแล้ว”

“เอาไว้ดูพุงนี้น้า... หนังสือนี่ เมื่อไหร่ๆ มันก็ยังอยู่กับเอม แต่พวกพี่ๆ นีชิ นานๆ จะว่างพร้อมหน้าพร้อมตากันสักที”

เอมอมรไม่เคยชอบงานสังคม โดยเฉพาะอย่างยิ่งงานที่มีคนรุ่มร่ามอย่างชายหนุ่มผู้นี้คอยยุ่มย่ามกับเธอ

“ไม่ละค่ะ” เธอปฏิเสธ และเพื่อตัดปัญหาเธอก็ดับไฟ “เอมจะนอนแล้วละ พี่พัฒน์ไปสนุกกันต่อเถอะ ราตรีสวัสดิ์ค่ะ”

เธอไม่ยอมตอปากต่อคำกับเขาอีก

พอเห็นว่าไม่ได้ผลเขาก็เจียบหายไปจากประตู.....

ขณะที่เอมอมร ห่วงกังวลแต่เรื่องการเตรียมตัวจะสอบ ญาติสาวก็คิดอยู่แต่เรื่องที่จะไปเที่ยวยุโรปกับครอบครัว แล้วยังเพียรรบเร้าจะให้เธอไปด้วย เอมอมรปฏิเสธ แต่เพ็ญระพีไม่ยอมรับฟัง

“ทำไมละ ทำไมถึงไปกับเราไม่ได้”

“เราไม่เคยคิดอยากจะไป แล้วถึงจะอยากไปเราก็ไม่มีเงินอยู่ดี”

“ไม่เชื่อหรือ แม่ตัวออกจะรวย อย่ามาอ้างเลยที่ไม่มีเงิน...”

“ใครว่าแม่เรารวย”

“อื้อ... เขารู้กันทั้งนั้นว่าบ้านนี้ร่ำรวยแค่ไหน ถึงไม่มีพ่อ แม่ตัวก็หาเงินออกจะเก่ง ได้ยินว่าทำนั่นทำนี่หลายอย่างอยู่”

“ไปได้ยินมาจากไหนกัน”

“ก็แม่ตัวนั่นแหละ คุยให้แม่เราฟัง”

ก็คงจะเป็นเช่นนั้น คุณอรอนงค์หลอกทั้งคนอื่นและหลอกตัวเองอยู่ตลอดเวลา จริงละแม้จะวิ่งเต้นทำงานหลายอย่าง แต่ส่วนใหญ่แล้วมันจะล้มเหลว ไม่เสมอตัวก็ขาดทุน นานๆ ครั้งหรือจึงจะมีผลกำไรตอบแทนกลับมาบ้าง แต่ว่ามันมักจะเป็นเพราะความกรุณาของผู้อื่นมากกว่าจะเป็นเพราะความสามารถของเธอเอง

“เราจะลองชวนอาอร อาอรอาจจะอยากไปก็ได้”

เอมอมรนึกหวั่นใจ รู้ดีว่ามารดาแล้วการเสียหน้ามากกว่าอะไรอื่น ได้ยินคำเชิญชวน ที่ประดุจคำท้าทาย คุณอรอนงค์อาจตกลงรับคำก็เป็นได้ ยิ่งเธอชอบไปต่างประเทศเป็นนิสัยอยู่แล้ว เมื่อครั้งสามียังมีชีวิตอยู่ คุณอรอนงค์เดินทางไปต่างประเทศเป็นว่าเล่นเลยทีเดียว

“แม่เราเคยไปบ่อยแล้ว...”

“อื้อ... ก็มีมานานมาแล้วนี่ยะ ตอนนี้อะไรๆ เปลี่ยนไปมากแล้ว ไม่แน่หรือ อาอรอาจจะอยากไปอีก”

พอดีกับที่คุณอรอนงค์นั่งรถกลับมาจากข้างนอก เธอสวยสมบูรณ์ไปทั้งร่างเป็นปกติวิสัย เธอรับไหว้หลานสาวซึ่งทักทายอย่างสนิทสนม

“อาอรไปไหนมาคะ แต่งตัวสวยจัง”

“อาไปบ้านคุณหญิงสมศรี ไททรงาม มาจะ หนูเคยได้ยินชื่อใหม่ เขากำลังตั้งเลยนะ”

“เคยได้ยินค่ะ อาอรไปพบทำไมคะ”

เพ็ญระพีถามอย่างเอาใจ คุณอรอนงค์ก็ตอบอย่างภาคภูมิใจว่า

“เรื่องงานจะ แต่ไม่ใช่งานของอาหรือ คนอื่นขอให้พาไปอาไม่ได้มีประโยชน์อะไรผลอะไรด้วยเลย”

“อาอรรู้จักคนใหญ่คนโตมากจังเลยนะคะ”

เธอพูดไปอย่างนั้นเอง น้ำเสียงไม่ได้บอกว่ายินยอมชื่นชมขึ้นแต่อย่างใด ทั้งออกจากจะรำคาญความอวดเด่นอวดดังของอาสาวอยู่ไม่น้อย

แต่ว่าผู้อาวุโส ยังภาคภูมิใจไม่วาย

“จะ...อยู่ในวงการอย่างนี้ก็ต้องรู้จักผู้ใหญ่ เรื่องธรรมดาออกจะ”

“อาอรคะ เดือนหน้า แม่กับเพ็ญจะไปทัวร์ยุโรปกันคะ อยากชวนอาอรไปด้วยกัน อาอรสนใจไหมคะ”

คุณอรอนงค์เสียงใส “น่าสนใจนะนี่ ขอรายละเอียดให้อาหน้อย ซิจ๊ะ อาจะลองถามเพื่อนฝูงดู ถ้าเขาสนใจกันอาภักจะไปด้วย แต่ที่จริง ยุโรปก็งั้นๆ อาไปมาหมดแล้ว ยุโรป อเมริกา งามเอมดูซี เขาก็เคยไปนี่”

นั่นมันอดีตกาลนานมาแล้ว เออมมรมองสีหน้าผ่นหวานของมารดา แล้วก็ได้แต่ถอนใจ

“ไปไหนมาไหนแต่ละที เหนื่อยตอนซื้อของฝาก ยิ่งรู้จักคนมาก จะฝากก็ต้องให้ทั่วถึง สำหรับที่บ้านหนูเพ็ญ อาภักไม่เคยลืมเลย”

“เพ็ญถึงได้มาถามยังงี้ละคะ เผื่อว่าอาภักจะอยากไปเที่ยวอีก”

“แล้วอาภักจะให้คำตอบนะ ขอบใจมากที่นึกถึง ฝากบอกคุณแม่ ด้วยว่า อาภักคิดถึง อางานมากเลยไม่มีโอกาสได้ไปเยี่ยม”

“แล้วเพ็ญจะบอกคะ”

เออมมรมไม่ได้พูดเรื่องการไปเที่ยวยุโรปหรือแม้แต่แหวนของเธออีก สังเกตเห็นว่ามารดามีอารมณ์ไม่แจ่มใส เธอรู้สึกไม่สบายใจ เพราะไม่ว่า จะอย่างไร เธอก็อยากให้เห็นมารดามีความสุข

“แม่คะ ปิดเทอมนี้ เอ็มจะไปทำงานนะคะ”

คุณอรอนงค์กำลังนั่งเงิบๆ อยู่ที่มุมหนึ่งในห้องรับแขก หันมา ถามงงๆ “เอมจะไปทำงานอะไรหรือ”

“งานมัคคุเทศก์คะแม่ เอมลองไปสมัครและสัมภาษณ์แล้ว เขา ตอบรับ โทรมาเรียกไปอบรมคะ”

“จะไปทำหำมัย งานมัคคุเทศก์ จะได้เงินเดือนสักเท่าไรหรืกัน”

“ก็คงไม่มากเท่าไร แต่อาเอมอยากทำงาน ดีกว่านั่งๆ นอนๆ อยู่กับบ้านเฉยๆ ปิดเทอมตั้งเกือบสามเดือนนานออกคะ”

“เอมคงคิดว่าแม่ไม่มีปัญญาเลี้ยงลูกแล้วกระมัง ถึงกับต้องขาย แหวนหมั้นของลูกแล้วนี่”

น้ำเสียงมารดาน้อยอกน้อยใจ เออมมรมรีบปฏิเสธ

“ไม่ใช่อย่างนั้นหรอกคะ แม่ เรื่องแหวนนั้นเอมไม่ได้คิดอะไรแล้ว ถ้าได้คืนก็ดี แต่ถ้าไม่ได้ก็ไม่ใช่ไร”

“ต้องได้ซิเอม ยังไงๆ แม่ก็จะหาเงินไปไถ่คืนมา ถึงจะต้อง ขายบ้านนี้ก็ตามเถอะ”

อารมณ์ของมารดามักจะไม่คงที่ ครั้งนี้เธอพูดด้วยความหวั่นไหว มากกว่าจะพูดด้วยความหนักแน่นจริงจัง เออมมรมลอบอย่างอ่อนโยน

“เอมคิดว่าเราคงไม่ถึงกับจะต้องขายบ้านหรอกนะคะแม่ ตอนนี เอ็มจะไปทำงานจะได้มีประสบการณ์ อีกปีเดียวเอมก็จะเรียนจบ แล้วที่นี้ เอ็มจะหางานดีๆ เงินเดือนสูงๆ แล้วก็ช่วยแม่ใช้หนี้ธนาคารคะ”

“ผ่นไปเถอะเด็กเอ๊ย...” มารดาพูดเหมือนกับไม่เคยแพ้ผ่น “เอมจะทำงานเท่าไรหรืกันถึงจะพอช่วยแม่ใช้หนี้ได้ ไม่มีทางหรอก จะมีก็ทางเดียวเท่านั้นแหละ...”

“ทางไหนคะแม่”

คุณอรอนงค์ ออกจะกระดากที่จะพูดต่อ

“พอเอมแต่งงานกับพ่อสิทธาแล้ว เอมก็ช่วยแม่ได้เอง”

พอนึกได้เธอก็ออกไปด้วยความรู้สึกอึดอัดอับอาย อนิจจาเอ๊ย นี่แม่ของเธอหมดหนทางถึงกับคิดหวังไปถึงสมบัติของคนอื่นแล้วหรือ

คุณอรอนงค์เองก็รู้สึกอับอายเหมือนกัน โดยเฉพาะอย่างยิ่ง เมื่อลูกสาวไม่เคยคล้อยตามเธอเลยในเรื่องนี้

“ยังงี้ๆ แม่ก็ต้องแก้ปัญหาได้ แต่ว่าเอมไม่ต้องไปทำงานนะ งานมัคคุเทศก์อะไรนั้น ใครรู้ก็อายเขาตาย”

“แต่อาเอมไม่เห็นว่ามันจะน่าอายตรงไหนเลยนี่คะแม่...”

“ทำไมจะไม่น่าอาย ใครู้เข้าจะมารวแม่ไม่มีปัญญาจะเลี้ยงลูก แค้ปิดเทอมไม่กี่เดือน ลูกก็ต้องวิ่งออกไปหางานทำ งานนั้นก็ไม่ใช่ว่าจะ เป็นงานดีมีเกียรติ ต้องวิ่งตอกๆ หน้าดำหน้าแดงบริการคนอื่นอยู่ทั้งวัน เอมรู้ใหม่ว่าไอ้เงินที่เอมจะหาได้นั้นนะ แม่ใช้แป็บเดียวก็หมดเกลี้ยงแล้ว”

“แม่ก็อย่าใช้ให้มากเกินไปนั้ซีคะ”

เธอพูดอ่อยๆ แต่มารดาเสียงเขี้ยวขึ้นมาทันที

“เอ๊ะ... เอมนี้ ไม่ต้องมาสั่งสอนแม่นะ แม่ไม่ใช่เด็กๆ แม่จะทำ อะไรก็เป็นเรื่องของแม่ เราเป็นเด็กก็อยู่ส่วนเด็กเถอะ”

เธอไม่ได้พูดเรื่องนั้นกับมารดาอีก

แต่อาเธอก็ไปเข้ารับการอบรมและเริ่มทำงานเป็นผู้ช่วยมัคคุเทศก์ ที่บริษัทนำเที่ยวตั้งแต่นั้น

.....